

[Gunnar Fog-Petersen.]

som alle regner med og alle venter vil ske. Ikke alene gaar man ud fra, at Rigsdagen vil gøre det, men man finder, at det er Rigsdagens Pligt at gøre det.

Naar det er sagt fra anden Side, at Forslaget er stillet i Overmod, i uberettiget Magtfølelse, at andre derved sættes til Side, eller at man slet ikke ønsker at have andre med, saa er jeg overbevist om, at det er en fuldstændig forkert Vurdering af Situationen. Hverken det ene eller det andet er Tilfældet. De, der har Ansvaret, og de, der har Flertallet — de, der har Magten, som den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (Lange) sagde —, har ogsaa Hovedansvaret i en saadan Situation og maa derfor sørge for, at det sker, som skal ske. Derfor kan man naturligvis ikke modtage noget, der blot ligner et Diktat, fra anden Side og lade sig paatvinge en eller anden Opfattelse, som man ikke selv er i Stand til at tage Ansvar for. Jeg er overbevist om, at der har været og er vist Forhandlingsvilje i denne Sag, og at det i Almindelighed vilde være ønskeligt, om man fra alle Sider i Rigsdagen kunde samles om det, som maa ske. Og det kunde udmærket godt lade sig gøre paa det nuværende Grundlag, thi det, som maa og skal ske, vil ske, hvad enten man følger den ene eller anden Vej, og faktisk omtrent paa samme Maade — derom nærer ingen virkelig Tvivl. Derfor kan vi fra vor Side anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse i det høje Ting ved en hurtig Behandling.

Statsministeren (Starming): Jeg maa maaske begynde med en Retledning. Der er under Forhandlingerne her af det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange) og ligeledes af det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Hauch) gjort nogle Betragtninger paa Grundlag af en Afgørelse, der fandt Sted i 1934, hvor det ogsaa var en Slagterikonflikt, som Rigsdagen maatte beskæftige sig med. Jeg tror, at tidligere paa Dagen er lignende fejlagtige Slutninger draget i Folkettinget, uden at jeg dog har fundet Anledning til at sige noget derom. Jeg maa oplyse, at der ikke i 1934 var noget Mæglingforslag forkastet, hverken af den ene eller den anden Part. Det fremgaar alt sammen af det Forslag, som blev stillet af Regeringen, og som findes i Tillæg A. 1933—34, Sp. 5139 og følgende. Dér vil man kunne læse sig til, hvad der skete, nemlig at der forhandlede mellem Parterne, og at Arbejdsgiverne nægtede enhver Indrømmelse til Arbejderne, at Sagen derefter gik til en af

Forligsmændene, som saa paa den, men som efter at have spurgt sig for hos Parterne erklærede, at disse stod saa langt fra hinanden, at han overhovedet ikke vilde fremsætte Mæglingforslag, hvorefter Konflikten brød ud den Dag, Arbejderne havde varslet den til. Der foreligger altsaa en helt anden Situation i Dag — det tænker jeg, det ærede Medlem, som særlig interesserede sig for dette Fortilfælde, vil erkende. Dengang maatte der altsaa under en eller anden Form tilvejebringes et Forslag, til hvilket der kunde tages Standpunkt, eller som kunde blive afgørende, for der var intet Forslag. Men saaledes staa vi ikke i Dag. I Dag foreligger et af Forligsmanden stillet Forslag, og den ene Part og en Del af den anden Part har stemt for dette. Der er altsaa ingen som helst Nødvendighed for at efterligne den Fremgangsmaade, som anvendtes, og med fuld Ret anvendtes, i 1934, men som aldeles ikke passer til Situationen i Dag.

Jeg beklager naturligvis, at de to ærede Medlemmer ikke vil yde deres Medvirken til Sagens Løsning paa det foreliggende Grundlag. Navnlig forekom det mig, at det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Hauch), som indledede med aldeles kategorisk at erklære, at Venstres Medvirken til Forslaget var udelukket, ikke just indbød til at søge en Løsning. Det samme ærede Medlem sagde noget om, at Regeringen nu kom til at staa alene med sine Partier, i Stedet for at den burde have modtaget den Haand, som er strakt ud. Jeg ved ikke, om der vil blive strakt en Haand ud her, men hidtil er ingen Hænder strakt ud til mig i Løbet af Dagen. Der er stillet et Ultimatum, et Ændringsforslag med Afvisning af Forligsmandens Mæglingforslag, med Tilsidesættelse af Forligsinstitutionen, med Tilsidesættelse af de Arbejdsgivere og Arbejdere, som har stemt for det Mæglingforslag, der foreligger, og med al mulig Udsigt til at forringe de Vilkaar, som andre Arbejdere har opnaaet, og som rettelig tilkommer ogsaa de Arbejdere, der her er Tale om. Jeg tror ikke, det er paa denne Side, det ærede Medlem skal søge efter Overmodet og Overlegenheden. Mindretallet, det Medlem af Venstre, der har været ordførende over for mig i alt Fald, har ikke vist nogen Tilbøjelighed til at søge et Forlig. Paa given Anledning har man svaret, at det, der forelaa, kunde ikke ændres. Dette plejer ikke at være Forhandlingsform. Det er under de nuværende Forhold saadan — det maa man jo finde sig i, det kan være behageligt eller ubehageligt —, at Mindretallet ikke kan